

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Q.T.K.**, nar...., t.č. ..., *zastoupeného Mgr. Zdeňkem Ptáčkem, advokátem, se sídlem Májová 608/23, 350 02 Cheb*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **22. 6. 2017 č. j. MV-61749-4/SO-2017**,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 24. 7. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 22. 6. 2017 č. j. MV-61749-4/SO-2017, jímž žalovaná postupem dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále též „správní řád“), zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 4. 2017 č. j. OAM-508-5/ZR-2017, kterým byla podle ust. 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“) žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo potvrzeno. Žalobci byla rovněž stanovena lhůta k vycestování z České republiky.

[III] Žaloba

a) Žalobce v úvodu žaloby namítal, že správní orgán při projednávání věci v řízení první instance porušil závazná ustanovení Správního řádu a Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), když zejména přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), správní orgán nevyšel dotčené osobě vstříc (§ 4 odst. 1 správního řádu), nepostupoval v souladu se zákony (§2 odst. 1 správního řádu).

b) Dále žalobce namítal, že správní orgány rozhodující v obou stupních nevyhodnotily stav věci tak, aby mohly ve věci vydat napadené rozhodnutí. To dovozuje žalobce zejména ze skutečnosti, že mu správní orgán I. stupně dne 8. 4. 2017 na str. 2 vytkl, že „*na zaslanou výzvu nereagoval a se spisem se neseznámil*“. Správní orgán pominul, že žalobce se toho času nacházel ve věznici, kde byl omezen na osobní svobodě a těžko mohl osobně realizovat svá práva v předmětném správním řízení.

c) Žalobce dále stejně jako ve svém odvolání namítal, že správní orgán nepřihlédl k rodinným vazbám, které na území České republiky žalobce má, když zrušením trvalého pobytu by byly narušeny. Konkrétně se jedná o fakt, že žalobce na území České republiky žije se svojí manželkou T.T.H., nar. ... a dále s nezletilým synem Q.T.A., , nar. ... Naposledy jmenovaný nezletilý syn převážnou většinu života žije v ČR, navštěvuje zde školu a plní školní docházku. Krom toho žalobce vlastní s dalším spoluvlastníkem v ČR obytný dům a má tedy celou řadu vazeb k ČR. K tomu žalobce poukázal na skutečnost, již je s ohledem na postup orgánů veřejné moci ostatních států „Schengenského prostoru“ fakticky vyloučena možnost soužití rodiny žalobce i v jiných státech a s ohledem na nyní uplatňovanou vízovou politiku není možnost společného soužití na základě jiného druhu pobytu fakticky ani možná a kontakt by napadeným rozhodnutím byl posunut pouze do hypotetické roviny.

d) Žalobce na základě výše uvedeného navrhl, aby soud rozhodnutí žalované v celém rozsahu zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se v písemném vyjádření k žalobě ze dne 18. 10. 2017 vyjádřila k jednotlivým žalobním námitkám následovně.

Žalovaná se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejícího rozhodnutí správního orgánu. Žalovaná uvedla, že odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem. V podrobnostech odkázala žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2017, č. j. MV-61749-4/SO-2017 zpochybňovala.

K druhé žalobní námitce žalobce žalovaná uvedla, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra nevznosl námitku, že by nemohl uplatňovat svá práva z důvodu omezení na svobodě. Žalobce toliko uvedl, že písemnostem od Ministerstva vnitra nerozuměl. Pro úplnost žalovaná výše uvedené doplnila následujícím.

Podle ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), odsouzený má právo přijímat a na svůj náklad odesílat písemná sdělení (dále jen "korespondence") bez omezení, pokud zákon nestanoví jinak.

Dle ustanovení § 17 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody kontrola korespondence mezi odsouzeným a jeho obhájcem, mezi odsouzeným a advokátem, který odsouzeného zastupuje v jiné věci, mezi odsouzeným a státními orgány České republiky nebo diplomatickou misí anebo konzulárním úřadem cizího státu, anebo mezi odsouzeným a mezinárodní organizací, která podle mezinárodní úmluvy, jíž je Česká republika vázána, je příslušná k projednávání podnětů týkajících se ochrany lidských práv, je nepřipustná. Tato korespondence se adresátu odesílá a odsouzenému doručuje neprodleně.

Podle ustanovení § 17 odst. 5 zákona o výkonu trestu odnětí svobody korespondence odsouzeného, který nemá žádné finanční prostředky, adresovaná orgánům uvedeným v odstavci 3 se odešle na náklady věznice.

Dle ustanovení § 33 odst. 1 správního řádu si účastník může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.

Žalovaná rovněž uvedla, že ze spisového materiálu je zřejmé, že Ministerstvo vnitra poučilo žalobce o jeho právech a povinnostech, a to v oznámení o zahájení správního řízení, a dalo mu možnost realizovat jeho právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí z důvodu, že nerozuměl obsahu výzvy k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a byl jí schopen porozumět až s pomocí manželky, nelze klást k tíži Ministerstvu vnitra. Pokud žalobce obsahu listin obdržených od Ministerstva vnitra nerozuměl, mohl a měl se obrátit již dříve na advokáta s žádostí o právní poradenství a služby.

Žalobce mohl využít ke komunikaci s Ministerstvem vnitra za účelem vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí i poštovní služby. Z ustanovení § 17 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody jasně vyplývá, že žalobce mohl odesílat písemná sdělení v době odnětí svobody. Žalovaná s ohledem na výše uvedené ustanovení zákona konstatuje, že žalobce mohl za účelem vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí komunikovat s Ministerstvem vnitra prostřednictvím poštovní služby. Z ustanovení § 17 odst. 5 zákona o výkonu trestu odnětí svobody dokonce vyplývá, že i kdyby se žalobce nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody bez finančních prostředků, zaslání vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí by šlo na náklady věznice.

Žalovaná navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu I. stupně, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 21. 2. 2017 bylo z moci úřední s odvolatelem zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

Na základě rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 9. 2016 č. j. 5T 12/2015-1049 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 12. 2016 č. j. 11 To 106/2016-1073 byl odvolatel odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 9,5 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou a k propadnutí věci, a to pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ustanovení § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.

Na základě výše uvedeného odsouzení žalobce shledalo Ministerstvo vnitra naplnění podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

Proti výše zmíněnému rozhodnutí Ministerstva vnitra se žalobce odvolal, avšak žalovaná napadené rozhodnutí potvrdila a odvolání zamítla.

Dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.“*

1. V úvodu žaloby žalobce namítá především porušení závazných ustanovení správního řádu a Listiny základních práv a svobod. Obecně poté vytkl porušení ust. § 2 odst. 1, § 2 odst. 4 a § 4 odst. 1 správního řádu.

Soud k uvedené námitce konstatuje, že jelikož žalobce konkrétně nespecifikoval, v čem shledává porušení uvedených ustanovení správního řádu a LZPS, nezbyvá soudu než přezkoumat rozhodnutí pouze v obecné rovině.

K provedenému přezkumu soud uvádí, že neshledal žádná pochybení v postupu správních orgánů, který by vedl k vydání napadeného rozhodnutí. Soud přitom vycházel ze zjištěného skutkového stavu dle ust. § 3 správního řádu. Na základě takto zjištěného skutkového stavu ve spojitosti s ustálenou rozhodovací praxí soud konstatuje, že správní orgány postupovaly tak, že napadené rozhodnutí zcela odpovídá okolnostem případu dle

zjištěného skutkového stavu a dále je zcela v souladu s namítanými ustanoveními správního řádu, rovněž nedošlo k porušení žádného z práv obsažených v LZPS. Dále soud dodává, jsou-li splněny podmínky (jako je tomu v právě projednávané věci) nelze v každém případě účastníku řízení vyjít vstříc, nelze tedy ust. § 4 odst. 1 správního řízení vykládat absolutisticky, což potvrzuje samotná systematika správního řádu, jenž obsahuje instituty jakými je například zastavení řízení nebo zamítnutí žádosti.

Soud neshledal žalobní námitku důvodnou.

2. Žalobce dále namítá, že mu Ministerstvo vnitra vytklo, že nereagoval na výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, avšak žalobce byl omezen na svobodě, a tudíž nemohl uplatňovat svá práva.

K uvedenému námitce soud uvádí, že se ztotožňuje s názorem žalované, jejíž žalovaná uvedla ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 10. 2017. V daném případě výtka vůči žalobcově pasivitě neměla žádný významný vliv na konečné posouzení věci žalovanou, jelikož se jednalo v tomto kontextu pouze o konstatování žalobcova pasivního přístupu k celému řízení. Na tomto faktu nemůže nic změnit ani skutečnost, že se žalobce v době vedení řízení nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody. Neboť jak žalovaná správně uvedla, ustanovení § 17 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody tyto nastalé situace předvídá a obsahuje právní úpravu jejich řešení. Ta především zajišťuje právo odsouzeného na korespondenci. Znění ust. § 17 odst. 1 z.č. 169/1999 Sb.: „*Odsouzený má právo přijímat a na svůj náklad odesílat písemná sdělení (dále jen "korespondence") bez omezení, pokud zákon nestanoví jinak.*“ Dále ust. § 17 odst. 3 téhož zákona upravuje situaci, kdy se korespondence mezi odsouzeným a státním orgánem ČR odesílá a doručuje neprodleně, tak aby mohly obě strany uplatňovat svá práva a dostát svým povinnostem v čas. Pro takto uvedenou korespondenci dle ust. §17 odst. 5 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, nemusí odsouzený disponovat žádnými finančními prostředky, jelikož v takovém případě hradí náklady spojené s korespondencí věznice. Dále k námitce soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl správními orgány poučen o svých právech „Oznámením o zahájení správního řízení“ ze dne 16. 2. 2017, jež obsahovalo poučení účastníka řízení o jeho právu nechat se zastupovat zmocněncem na základě plné moci.

Žalobcova námitka spočívající tak v omezeném přístupu k uplatňování svých práv je zcela nedůvodná, jelikož na základě výše uvedeného mohl žalobce prostřednictvím poštovních služeb zasílat vyjádření k výzvě správního orgánu a i v ostatních záležitostech s ním komunikovat. V případě, kdy by se žalobce řídil poučením správního orgánu a zvolil si zmocněnce ať již ve formě advokáta či jiné osoby (nabízela se osoba manželky), jež by zmocnil k zastupování ve věci „zrušení trvalého pobytu“, byla by poté tato zplnomocněná osoba kompetentní k zprostředkování komunikace mezi žalobcem a správními orgány. Žalobce tak disponoval širokou škálou možných řešení, která mu musela být známa, jelikož

správní orgány stejně tak jako orgány trestního práva splnily svou poučovací povinnost. Jednalo se však o žalobcovo právo a nikoliv povinnost, žalobce tak v situaci, kdy nevyužil žádnou z jemu nabízených voleb ze své vlastní vůle, nemůže posléze za svou pasivitu vinit žalovanou.

Soud neshledal žalobní námitku důvodnou.

3. Na závěr žaloby žalobce namítá, že Ministerstvo vnitra nepřihlédlo k jeho rodinným vazbám, a to konkrétně k manželce a nezletilému dítěti nacházejícím se na území ČR a dále k jeho soukromým vazbám (spoluvlastnictví obytného domu a celé řadě vazeb na území). Žalobce ve spojitosti s výše tvrzeným dále namítá, že vzhledem k postupu státních orgánů států Schengenského prostoru je fakticky vyloučena možnost pobývat s rodinou v rámci tohoto prostoru.

Dne 21. 2. 2017 bylo z moci úřední s žalobcem zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, podle něhož: *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.“* O naplnění podmínek příslušného ust. zákona o pobytu cizinců svědčí rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 9. 2016 č.j. 5T 12/2015-1049 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 12. 2016 č.j. 11To 106/2016-1073, jimiž byl žalobce odsouzen nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 9,5 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou a k propadnutí věci, a to pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ust. § 283 odst. 1 a 2 písm. b), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (*dále jen „trestní zákoník“*).

Zákon o pobytu cizinců explicitně stanoví, ve kterých případech je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců pak stanoví, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona.

V případě rušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodů uvedených v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není v tomto ustanovení výslovně upravena povinnost posuzovat přiměřenost zásahu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Jiná je situace, je-li trvalý pobyt cizince rušen z důvodů uvedených v § 77 odst. 2 zákon o pobytu cizinců, kde je výslovně stanoveno, že ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší *„za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“*. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č.j. 9 Azs 218/2015-51, uvedl: *„V případě rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce nedal správnímu orgánu možnost správního uvážení a posouzení situace z hlediska přiměřenosti*

rozhodnutí. Naopak, pokud by mělo dojít k rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle odst. 2 uvedeného zákonného ustanovení, je posouzení vzhledem k přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života vyžadováno. Již z uvedeného plyne, že při naplnění kteréhokoli písmene odst. 1 jsou dány důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.“

V rozsudku ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, Nejvyšší správní soud k § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 18. 12. 2015, uvedl: „Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život.“

Přesto, že dle ust. §77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců správní orgány nejsou povinny posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí (s tímto názorem se soud zcela ztotožňuje), soud uvádí následující pro zdůraznění podstaty posuzování přiměřenosti. Podle rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ve kterém konstatoval, že „ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“ A dále Nejvyšší správní soudu v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, čj. 9 Azs 41/2014 – 34, se ke stejné problematice vyslovil tak, že: „Při posuzování naplnění podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince nepostačuje vyjít při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince pouze z intenzity narušení veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých, ale musí být tato intenzita vždy poměřována s konkrétními a jasně identifikovanými zásahy do soukromého nebo rodinného života cizince.“

Soud tak aplikoval výše uvedené na případ žalobce a ve spojitosti s tím dále ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobci dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců uvádí, že pro naplnění podmínek pro aplikaci daného ustanovení postačovalo jeho odsouzení k trestu odnětí svobody přesahujícímu 3 roky, avšak žalobce byl za spáchání úmyslného trestného činu odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, a to podstatně, tj. o 6,5 let. V celkovém náhledu na věc, se tak žalobce dopustil zvláště závažného zločinu, za který byl odsouzen k 9,5 letům nepodmíněně. Samotný tento fakt dokazuje, že se nejednalo o „pouhou obyčejnou a nahodilou“ trestnou činnost s nízkou úrovní nebezpečnosti pro veřejnost. Veřejným zájmem je v tomto případě zamezit takovým trestným činům, jelikož bývá hojně doprovázena dalšími negativními projevy ve společnosti rovněž trestněprávního rázu (krádeže, loupeže, rvačky atd.), ale má také negativní dopad do sociálního, finančního a zdraví prospěšného života obyvatel ČR. Není tedy pochyb, že v daném případě by převyšoval veřejný zájem nad právem na rodinný a soukromý život žalobce. V souvislosti s tím, žalobcovo namítané nedostatečné přihlédnutí k rodinným vazbám, které na území ČR představují především vazbu s manželkou, nezletilým synem a k tomu na výše žalobcem uváděné spoluvlastnictví nemovitosti, by nebyly dostatečnou

„protivahou“ v případě posuzování škodlivosti trestné činnosti žalobce proti veřejnému zájmu ČR.

Soud neshledal námitku důvodnou.

[V] Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný z uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VI] Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 21. prosince 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu